

записва доброволци, да събира пари, оржия и тайно да ги обучава. Ала турцитѣ се научили, че учителътъ Иванъ тъкми хората за възстание и решили да го затворятъ, обаче, той усѣтилъ и избѣгалъ нощно време въ Пловдивъ. Тамъ гърцитѣ го назначили за директоръ на гръцкитѣ класни училища.

Скоро се разчуло, че Русия ще дойде съ войска да освободи гърцитѣ и българитѣ. Хората отъ всѣкъде се надѣвали. И наистина, руската войска презъ 1828 г. минала Дунава и влѣзла въ Добруджа, разбила турцитѣ при Шуменъ, прехвърлила Балкана и на 11 августъ превзела Сливенъ. Заедно съ руската войска, или малко по-късно, въ Сливенъ пристигналь съ доброволческата си дружина и капитанъ *Георги Мамарчевъ*, родомъ отъ Котелъ. Цѣлиятъ български народъ, граждани, селяни, се възрадвали и тръгнали да помагатъ кой съ каквото може на руситѣ и доброволцитѣ.

Като научилъ това нѣщо, учителътъ Иванъ отъ Пловдивъ веднага се завърналъ въ Сливенъ и зель да помага на руситѣ и българитѣ противъ турцитѣ. Сега той промѣнилъ презимето си, та се подписвалъ — *Иванъ Селимински*, а не *Иоаносъ Селимносъ*, което е гръцко.

За жалость, радостта на българитѣ не била за дълго. Рускитѣ войски стигнали до Одринъ и го превзели (1829 г.). Турцитѣ се признали за победени и свързали миръ съ Русия, но съ условие да се освободи само Гърция, а не и България. Рускитѣ войски получили заповѣдь да напуснатъ България и да се върнатъ въ Русия. Българитѣ много се разтѣжили, защото знаели, че като се завърнатъ избѣгалитѣ турци въ Сливенъ, ще изколятъ българитѣ. Събрали